

‘Ik dacht: is dit het?’

Earl Berkenvelde (43) volgde bio-resonantie bij René Martens. De behandelingen werken op basis van frequentie, een trilling in een stof. Is iemand voor een bepaalde stof gevoelig, dan worden tegentrillingen het lichaam in gestuurd.

Twee jaar geleden ging ik in behandeling bij René tegen mijn hooikoorts. Zonder medicatie kon ik niet functioneren. Als ik een uurtje buiten was, kreeg ik het benauwd en thuis legde ik washandjes op mijn ogen om de jeuk te verminderen. Ik was het gelukkigst als het regende.

Voor het raam van René's praktijk hing een briefje waarop stond dat hij behandelde tegen hooikoorts. Toevallig dat ik elke dag langs zijn praktijk loop, anders was ik nooit naar hem toegegaan.

René onderzocht met een groot apparaat op zijn bureau voor wat voor graspollen ik gevoelig was. Het waren vooral de ray- en struisgraspollen. Ik had er nog nooit van gehoord. Daarna behandelde hij mij met bepaalde trillingen, waardoor mijn lichaam weer in balans raakte. Ik moest in de stoel liggen, kreeg een mat in mijn rug, twee koperen ballen in mijn handen en een gek brilletje op. Het is dat René

‘Ik kreeg een brilletje op en moest koperen ballen vasthouden’

alles goed uitlegde, anders had ik er geen snars van begrepen. Ik zat daar gewoon en voelde helemaal niets. Ik dacht: is dit het?

Al ruim twee jaar heb ik geen behandelingen meer nodig. Ik heb geen dikke ogen meer, geen loopneus, geen niesbuien, niets. Tijdens de eerste lente, net na de behandelingen, was ik sceptisch. Ik moest nog zien of het volgend jaar ook zou wegblijven. Maar nu ga ik fluitend naar buiten.

De behandeling wordt alternatief genoemd, maar daar ben ik het niet mee eens. Het is niet zweverig. Natuurlijk is het wel een beetje anders. René heeft buisjes met stoffen in zijn kast staan en cliënten die voor die stoffen gevoelig zijn, behandelt hij met trillingen uit die buisjes. Zo heeft hij teennagels met een nagelschimmel in een buisje. Of sperma, voor vrouwen die overgevoelig zijn voor het zaad van hun man en moeilijk zwanger raken. Als zoiets kan werken, waarom zou je het niet proberen?

Het maakt me nu helemaal niets uit hoe ik daar zat, met m'n brilletje. Al had ik midden op het plein moeten zitten, dan had ik het ook gedaan.”

LISANNE VAN SADELHOFF

Overstappende arts krijgt scheve blikken

Artsen uit de reguliere geneeskunde moeten vaak verantwoording afleggen als ze een overstap maken naar het alternatieve circuit. Drie artsen aan het woord over het hoe en waarom van hun overstap.

tekst MARIANNE LAMERS
foto's KLAAS FOPMA

Tosia Kossakowski, homeopathisch kinderarts, praktijk aan huis

Homeopathisch kinderarts Tosia Kossakowski (62) is na vijftien jaar wel gewend aan vraagtekens uit haar omgeving. Maar in het begin was het soms best even slikken: “Je moet stevig in je schoenen staan om hardop te zeggen dat je homeopathie doet. Je loopt altijd de kans om uitgelachen te worden.” Het raakt haar niet meer: “Ik haal mijn schouders op. Ik weet wat ik zie.”

Haar haren gaan nog wel recht overeind staan bij het stempel alternatief. Of nog erger, als mensen stellen dat het beter of slechter is dan de reguliere zorg: “Dat kun je niet zeggen, want het is echt complementair. In het ene geval is een homeopathische behandeling beter, in het andere niet. Kindjes met kanker kan ik niet helpen, maar een kind met Pfeiffer dat heel lang moe blijft, kan ik nu veel sneller helpen dan voorheen. Dat geldt ook voor patiëntjes met eindeloze nachtmerries.”

Kossakowski snapt de vraagtekens wel: “Ik neem het niemand kwalijk. De homeopathie is zo'n totaal ander vak, een andere taal en een andere manier van denken. Als je specialist bent, is het al een hele klus om je eigen vak bij te houden. Om dan ook nog eens aan wat anders te denken, ga er maar aan staan.”

Ze kan zich de weerstand die ze 25 jaar geleden zelf voelde, nog goed herinneren. “Mijn man was eind jaren tachtig in opleiding voor orthomaanueel arts en we kwamen op de koffie bij dokter Sickesz, de arts die aan de basis stond van de orthomaanuele geneeskunde. Die begon mij meteen te pushen dat ik de ruggen van kinderen met astma orthomaanueel moest laten behandelen. Ik voelde me aangevallen op mijn vak.”

Kossakowski had in 1995 verschillende redenen om over te stappen naar de homeopathie: “Ik kreeg op late leeftijd een kind en was de on-

‘Als ik nu een kind voor de eerste keer zie, trek ik daar anderhalf uur voor uit. Ik leer ze daardoor veel beter kennen.’

regelmatische diensten en de stress van het ziekenhuis zat. Door mijn man was ik al een beetje bekend in het alternatieve circuit en toen een collega van me in het ziekenhuis de opleiding homeopathie afrondde,

‘Kinderen beter maken zonder nare ingrepen’

werd ik toch wel heel nieuwsgierig.”

Na het zien van een documentaire op de open dag van de homeopathische opleiding, hakte ze de knoop echt door. “In de film vertelden ouders over de aangeboren afwijking

van hun dochtertje: osteogenesis imperfecta, een ziekte waardoor je heel makkelijk breuken krijgt. Het kindje was al vier maanden behandeld in een universiteitskliniek en lag op een gipsen schaal, om te voorkomen dat het iets zou breken. De prognose was dat ze nooit aan lopen toe zou komen, omdat dat dat veel te gevaarlijk was. De arts gaf haar een homeopathisch middel en met een jaar liep ze. De rest van dat jaar had ze geen breuken meer.”

Kossakowski was ‘zwaar onder de indruk’: “Dat wil ik ook kunnen, dacht ik. Gewoon op een zachte manier kinderen helpen beter te worden, zonder allerlei nare ingrepen.”

Ze deed de driejarige opleiding homeopathie en begon een eigen

praktijk aan huis. In het begin combineerde ze dat nog met invaldiensten in het ziekenhuis, maar dat werkte verwarrend: “In mijn praktijk dacht ik: moet dit kindje niet gewoon naar het ziekenhuis, even foto's maken en een antibioticakuurtje ertegenaan? En als ik dan in het ziekenhuis zat, dacht ik: daar moet gewoon een homeopathisch middel bij.”

Het grote verschil met twintig jaar geleden is de rust: “Als ik nu een kind voor de eerste keer zie, trek ik daar anderhalf uur voor uit. Dat was voorheen maximaal een half uur. Ik leer de kinderen en de ouders daardoor veel beter kennen. De communicatie is zoveel prettiger. Ik loop hier de hele dag te genieten.”